

[Jens Thoft]

Til sidst vil jeg sige, at jeg er utilfreds med, at dette fortrinsvis er et lovforslag, som støtter velsituerede. Jeg så gerne, at man i øvrigt sikrede en ordentlig offentlig støtte til de ældre, og det mener jeg ikke man bare skal gøre via en sådan privatisering, som her er foreslået.

(Kort bemærkning).

Ole Donner (FP):

Skatteministeren var så venlig i sit indlæg at omtale Fremskridtspartiets forslag og sagde, at det var et udvidet forslag i forhold til det, der nu fremsættes af regeringen. Det er jeg selvfølgelig helt enig med ministeren i; det svarer nøje til Fremskridtspartiets skattetanker, at man vil gøre det så lempeligt som overhovedet muligt for borgerne. Der har vi så en divergerende opfattelse i forhold til regeringen.

Ministeren nævnedes under behandlingen af Fremskridtspartiets lovforslag i november måned, at ministeren havde sympati for, at nære pårørende skulle kunne bebo en aftægtsbolig eller en lejlighed, uden at det medførte skattemæssige konsekvenser. Det har nu udmøntet sig i dette lovforslag, hvor der står, at man kan stille en bolig til rådighed for ægtefællers forældre, stedforældre eller bedsteforældre. Fremskridtspartiet mener, at man burde gå videre og også medtage brødre og søstre. Der findes masser af eksempler på, at folk har en ældre bror eller søster boende, som er plejekrævende, og det mener vi også burde have været taget med. Derfor havde vi formuleret vores forslag, som vi havde.

Jeg vil slutte med at sige, at vi mener, at dette trods alt er et skridt i den rigtige retning, og derfor støtter vi helhjertet forslaget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 219:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Fradrag for faglige kontingenter).

Af Kofod-Svendsen (KRF) m.fl.
(Fremsat 4/2 92).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Det lovforslag, som Kristeligt Folkeparti her har fremsat, går ud på, at der skal ske en delvis ophævelse af fradragsretten for faglige kontingenter. Efter lovforslaget skal skattepligtige, der har indtægt ved erhvervsmæssig virksomhed, ikke længere kunne fratrage den del af kontingentet, der medgår til dækning af ikke-erhvervsmæssige udgifter i foreningen. Derimod skal den pågældende fortsat ved indkomstopgørelsen kunne fratrage den del af kontingentet, der medgår til dækning af udgifter af erhvervsmæssig karakter i foreningen.

For skattepligtige, der ikke har indtægt ved erhvervsmæssig virksomhed – og det vil jo i hovedsagen sige lønmodtagere – foreslås også en begrænsning af fradragsretten, nemlig en beløbsmæssig begrænsning af fradragsretten for faglige kontingenter. Fradraget kan herefter højst udgøre 2.400 kr., og de 2.400 kr. bliver så reguleret efter de almindelige reguleringsregler i skatteloven.

Baggrunden for lovforslaget er, at der efter forslagsstillernes opfattelse ikke bør være fradrag for faglige kontingenter, der bl.a. bruges til politisk virksomhed i partier med tilknytning til arbejdsgiver- og lønmodtagerorganisationer, idet statskassen på den måde indirekte bidrager til finansiering af politiske aktiviteter. Ud over dette mener forslagsstillerne, at mange af foreningernes aktiviteter må betragtes som ikkefagligt relaterede. Forslagsstillerne har lagt vægt på, at indgrebet skal omfatte såvel arbejdstagere som arbejdsgivere.

Det er jo sådan, at det faglige kontingent oftest består af flere dele, typisk f.eks. konfliktbidrag, bidrag til generelle serviceydelser, bidrag til egentlige faglige aktiviteter og til administration og lign. Ofte betales der kontingent til både en hovedforening og en lokalforening, og

[Skatteministeren]

disse bidrag kan fratrækkes fuldt ud ved indkomstopgørelsen.

Vi må nok sige, at en del af de udgifter, som kontingentet dækker, ikke altid er direkte knyttet til indkomsterhvervelsen. Hertil kommer, at fagforeningerne m.v. i tidens løb har påtaget sig opgaver, der ligger ud over, hvad der var foreningernes oprindelige formål, nemlig at varetage de økonomiske interesser for deres medlemmer, og det er selvfølgelig et forhold, der godt kunne tale for at overveje en begrænsning af fradragsretten.

Derfor vil jeg på regeringens vegne sige, at det lovforslag, som Kristeligt Folkeparti her har fremsat, er interessant. Imidlertid mener regeringen, at det vil være mest hensigtsmæssigt at afvente Personbeskatningsudvalgets redegørelse, før der tages nye, afgørende initiativer på personbeskatningsområdet.

Ove Fich (S):

Socialdemokratiet siger nej til lovforslaget fra Kristeligt Folkeparti om at begrænse fradraget for faglige kontingenter til 2.400 kr. om året.

Vi er grundlæggende af den opfattelse, at udgifter i forbindelse med erhvervelse af indtægten, for så vidt disse er arbejdsgiveren uvedkommende – og det kan være kørselsudgifter, faglige kontingenter eller andet – skal kunne fradrages i indtægten.

Forslaget virker i øvrigt som et ideologisk røvertogt mod de lønmodtagere, der er medlemmer af hovedparten af fagforeningerne; det er nemlig dem, der kommer til at betale eller bære hele byrden, mens f.eks. medlemmerne af Kristelig Fagforening slipper gratis.

Kristeligt Folkeparti bruger som argumentation, at kontingentet bruges til bl.a. politisk virksomhed og til ikkefaglig virksomhed såsom ikkefaglige kurser, rådgivningsvirksomhed, rejsetilbud, kulturelle tilbud m.v. Gad vidst, hvor stor en del af kontingentet der egentlig går til den slags aktiviteter. Jeg vil gerne spørge Kristeligt Folkeparti, om de vil have den godhed at oplyse os om dette, for vi vil nemlig gerne efterprøve argumentationen, som indgår i lovforslaget.

Man forsøger at gøre lovforslaget mere spiseligt for lønmodtagerne ved at sige, at det også rammer arbejdsgiverne. Men denne symmetri holder ikke, for erhvervsvirksomheder vil

fortsat kunne yde støtte til politisk aktivitet med fradragsret, f.eks. ved at annoncere i partitblade. Vi har endog fået det dokumenteret for nylig ved statsministerens sidste tiggerbrev til virksomheder, hvor statsministeren netop påpegede denne attraktive måde at finansiere sådanne aktiviteter på. Lovforslaget vil derfor ensidigt ramme lønmodtagerne, og det er vel også det, der er sigtet med det.

Vi betragter det som et utiltalende ideologisk forsøg på at svække dansk fagbevægelse, og vi spørger os unægtelig: Til hvad nytte? Er det ikke sådan, at fagbevægelsen med sin store ansvarlighed har været med til at opbygge dette samfund, et samfund, som de fleste dog er rimelig stolte af, og er det ikke sådan, at selv mange virksomhedsledere af borgerlig observans synes, at det er vigtigt, at der er en stor og stærk fagbevægelse, som skaber velordnede forhold på arbejdsmarkedet?

Vi forstår derfor ikke dette lovforslag fra Kristeligt Folkeparti, og vi er imod det.

Aagaard (KF):

Jeg vil gerne sige til Kristeligt Folkeparti, at vi i Det Konservative Folkeparti har megen sympati for de tanker og intentioner, der ligger bag dette lovforslag. Ja, jeg kan endda gå så vidt som til at sige, at vi i 1989 gav tilslutning til et forslag, som gik endnu videre, nemlig den daværende regerings forslag i planen fra 1989 om helt at afskaffe fradraget for faglige kontingenter. Vi er nemlig meget enige i forslagsstillerens bemærkninger om, at den udvikling i antallet af opgaver, som fagforeningerne igennem årene har påtaget sig, ligger langt fra det formål, som rigtig mange medlemmer udelukkende ønsker varetaget i fællesskabet, nemlig de økonomiske, som også ministeren gav udtryk for.

Vi vil gerne rose Kristeligt Folkeparti for et veludarbejdet forslag, men vi finder det ikke rigtigt at tage enkeltinitiativer, så længe det af regeringen nedsatte ekspertudvalg arbejder med forslag til, hvorledes en nedsættelse af det meget høje personskattetryk kan tænkes foretaget.

Peter Brixtofte (V):

Det er på mange måder et ganske glimrende lovforslag, som Kristeligt Folkeparti har fremsat, og jeg kan kun sige, at Venstre da blev me-

[Peter Brixtofte]

re og mere begejstret for forslaget, jo mere hr. Ove Fich argumenterede, for det er oplagt, at det, som er sigtet med forslaget, er godt. Det gælder om at komme alt for høje fagforeningskontingenter til livs. Det gælder om, at man sikrer sig, at man anvender medlemmernes penge ordentligt uden at spekulere i, at det er fradragsberettigede kontingenter. Vi ved udmærket godt, hvordan disse kontingenter også – og jeg siger også – er gået til at opbygge formuer, købe kursusejendomme og afholde en række udgifter, som ikke direkte kan siges at have noget at gøre med den aktivitet, der er tale om, herunder at yde politiske bidrag til partierne.

Derfor er der noget meget godt i lovforslaget. Nu er vi i gang med at vurdere hele vores skattesystem, og der tales om en kommende skattereform; i den sammenhæng hører forslaget hjemme, og vi vil være særdeles positive over for at se på at få gennemført et sådant forslag eller noget, der ligner, i forbindelse med en sådan skattereform.

Jens Thoft (SF):

Det var underholdende at høre hr. Peter Brixtofte fuldstændig glemme landbrugsfondene og de mystiske støtter til kursusejendomme, som er sket ad den vej via fradragsberettigede kontingenter til landboorganisationerne på den ene side og statsstøtte på den anden side. Det skal ikke være noget forsvar for LO-frådseriet, hvor dét foregår, men kun en konstatering af, at det foregår altså ikke blot i LO.

SF går ind for et bredere skattegrundlag og nogle lavere procenter. SF støtter principielt, at også kontingenter ikke er fradragsberettiget, men det er efter vores opfattelse ikke stedet at starte, så meget desto mere som det entydigt rammer den ene part på arbejdsmarkedet, nemlig fagforeningerne, og ikke arbejdsgiverforeningerne. Vi vil i de kommende måneder se, hvorledes erhvervslivet massivt via skattefradrag støtter afstemningen op til unionen, i store annoncer vil vi se, hvorledes man opfordrer folk til at stemme sig ind i unionen, og så står der med bittesmå bogstaver nederst »Superfos« eller »Unibank«, eller hvem det nu kan være. På den måde kan erhvervslivet sagtens via annoncer sikre støtte til de organisationer, de ønsker at støtte. Anderledes med almindelige lønmodtagere, som ikke har denne

fradragsret. Vi mener altså, at en reduktion i langt højere grad vil ramme den ene part på arbejdsmarkedet end den anden, og som jeg talte om ved forrige lovforslag, ønsker vi lighed.

I øvrigt erindrer vi om, at skattereformen, som også Kristeligt Folkeparti stemte for, allerede i forvejen har forfordelt lønmodtagerne. Disse har nemlig ikke fradragsret for de første driftsudgifter, i 1992 er det 3.600 kr. af deres driftsudgifter, mens erhvervslivet naturligvis kan fratække hver en stump, de har i driftsudgifter, og – jeg havde nær sagt – lidt til, men så er jeg selvfølgelig inde på injurielovgivningens område. Men som revisor mener jeg nu nok, at jeg ved lidt om, hvad det handler om.

Vi finder altså ikke, at dette er stedet at starte, og vi synes, at det skaber en ulighed på arbejdsmarkedet, som vi overhovedet ikke kan deltage i.

Ole Donner (FP):

Fremskridtspartiet mener, det er positivt, at Kristeligt Folkeparti bringer dette forslag på banen, og jo længere jeg kom ned i bemærkningerne, jo mere enig var jeg med Kristeligt Folkeparti i, at det nok var gavnligt at diskutere, hvorvidt man skulle begrænse de muligheder, der er for, at fagforeninger kan bruge en masse penge til at støtte politiske aktiviteter. Men vi er ikke enige i den måde, som Kristeligt Folkeparti foreslår at man skal gøre det på. Vi vil meget gerne være med til at sige, at der overhovedet ikke skal være en eneste krone i fradrag for faglig virksomhed. Som kompensations for det kunne man forhøje den skattefri bundgrænse for samtlige personer, så bliver der ikke noget bureaukrati med at finde ud af, hvorvidt man er over eller under 2.400 kr., og hvorvidt man er medlem af en fagforening eller man ikke er. Så ville det simpelt hen være enkelt og let: man kunne bare forhøje den skattefri bundgrænse.

Kristeligt Folkeparti mener, at erhvervsvirksomheder også skal ind under ordningen. Det kan man have forskellige meninger om, men jeg mener nu ikke, at det ville være særlig hensigtsmæssigt at gøre det. Lad mig tage et eksempel: En virksomhed er medlem af en arbejdsgiverforening og betaler 12.000 kr. om året i kontingent, der så ikke længere skulle være fradragsberettiget. Man modtager de

[Ole Donner]

sædvanlige ydelser, heri inkluderet et månedsblad. Hvis man laver det om, så man giver 500 kr. om året i kontingent og 11.500 kr. for det pågældende blad, er det fuldt fradragsberettiget efter de regler, der gælder i dag. Derfor mener vi ikke, at det ville være nogen løsning at fremsætte et sådant forslag.

Men vi synes, det er positivt, at vi diskuterer spørgsmålet i udvalget.

Bente Juncker (CD):

Jeg skal på CD's vegne afvise forslaget.

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg vil gerne med en lidt mere udførlig begrundelse end den tidligere taler motivere, hvorfor jeg har en grundsympati for de tanker, der ligger i forslaget.

Det er Det Radikale Venstres grundlæggende synspunkt, at bidrag til faglig virksomhed burde være skattevæsenet uvedkommende. Jeg kan grundlæggende ikke se, at det egentlig kommer os alle sammen ved, hvad faglige foreninger vedtager at de skal bruge til faglige formål for at fremme egne interesser. Det må være grundsynet, og det var det også for Det Radikale Venstre, da vi drøftede dette spørgsmål under skattereformforhandlingerne i 1985 og senere.

Det er oven i købet sådan, at de nuværende regler indeholder et efter min mening utiltalende incitament til, at især højtlojnnede grupper på arbejdsmarkedet ansætter deres faglige kontingenter meget højt, og jeg tror, man vil se en sammenhæng mellem gennemsnitsindkomster og kontingentets størrelse. Det er bekvemt at få det offentlige til at finansiere i hvert fald halvdelen af sin faglige virksomhed.

Det grundlæggende problem er derfor ikke princippet, men praksis. Hvordan sikrer man en reel ligestilling mellem lønmodtagere, industri, arbejdsgiverside og landbruget, hvis man afskaffer fradrag for udgifter til faglige formål? Det er nemmere at kontrollere lønmodtagersiden end den anden side, og det er selvfølgelig ikke fair, hvis der opstår en ordning, hvor den ene halvdel kan få et reelt fradrag for faglig virksomhed, mens den anden halvdel ikke kan, og derfor vil det afgørende for, om vi kan støtte et sådant forslag, til syvende og sidst være, om man kan sikre reel ligestilling. Jeg kan da godt afsløre, at i de skattereformforhandlinger, der

førtes i 1985, var vi meget langt fremme i retning af at afskaffe fradragsretten for faglige kontingenter. Det afgørende for, at det til sidst brød sammen, var, at man ikke kunne finde en brugbar model for arbejdsgiversiden.

Jeg har så i øvrigt lyst til at sige til hr. Jens Thoft, som talte om, at vi i de kommende måneder ville se private firmaer indrykke annoncer for et ja til unionen: Det ved jeg ikke noget som helst om, det kan da godt være, hr. Jens Thoft har ret, men jeg ved i hvert fald med sikkerhed, at vi vil se masser af annoncer fra fagbevægelsens side og masser af aktivitet finansieret af fagbevægelsen for et ja til unionen. Så sent som i går læste jeg et omfattende materiale, Socialdemokratiet har udarbejdet, som er finansieret delvis af LO, hvilket i øvrigt fremgik helt tydeligt af materialet, så hr. Jens Thofts forargelse bør altså, om jeg så må sige, være mere nuanceret.

Hr. Ove Fich vil jeg gerne spørge, hvordan man i øvrigt finansierer. Hr. Ove Fich spurgte: Hvem kan bevise, at der bruges penge på forkerte formål? Så vil jeg gerne spørge hr. Ove Fich: Hvem har egentlig finansieret de tilskud, som igennem årene er ydet til Det Fri Aktuelt? Her taler vi om 500-600-700 mio. kr., som man foreløbig har fuldt kendskab til er bevilget til dækning af underskuddet i Det Fri Aktuelt. De penge er vel kommet fra midler, som for halvdelen vedkommende er trukket fra i skat af nogle, men det vil jeg gerne bede hr. Ove Fich om nogle kommentarer til.

Til slut vil jeg sige, at jeg ikke synes, der er mening i at tage dette element ud til særskilt behandling, før vi ser oplægget fra det udvalg, der er nedsat vedrørende personbeskatningen.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil allerførst takke de adskillige ordførere, som har vist sympati for eller direkte har givet tilslutning til forslaget. Skatteministeren karakteriserede forslaget som interessant, og sådan som jeg hørte den gløse på baggrund af den positive fremstilling af forslagens indhold, opfattede jeg det som en opbakning, og jeg tror ikke, jeg gætter forkert, når jeg siger, at hvis det havde været som Venstres ordfører, skatteministeren havde talt, havde engagementet nok også været større. Jeg fornemmede da i hvert fald, at der var et større engagement hos Venstres ordfører end hos skatteministeren, og

[Kofod-Svendsen]

det tolker jeg ikke som en uenighed mellem de to personer, men som at de måske har haft forskellige kasketter på. Jeg opfatter det altså, som om opbakningen var ganske massiv, og jeg håber ikke, jeg overfortolker det, ellers er der mulighed for at nedtolke de formuleringer, jeg er kommet med.

Jeg er også glad for opbakningen fra De Konservatives side, og jeg må sige, at den nancerede tale, som hr. Niels Helveg Petersen holdt, er jeg enig i. Vi skal nemlig finde en balance, og vi er meget åbne over for at stille ændringsforslag for at finde en bedre balance. Jeg er selv klar over, at når man vil regulere et ikereguleret område, bliver det vanskeligt.

Når Fremskridtspartiet siger, at der slet ikke skal være fradrag, kan jeg da principielt dele det synspunkt, men så må man altså også for alvor se på den anden parts fradragsmuligheder, og jeg synes nok, at vi har prøvet at finde en balance ved at lægge et loft over fradrag for de faglige kontingenter og samtidig fjerne en række fradrag på den anden side. Det er altså væsentligt for Kristeligt Folkeparti, at vi undgår, at begge sider får nogle vældige fradragsmuligheder.

Så vil jeg gerne sige ikke mindst til Socialdemokratiets ordfører, at der er betydelige forskelle på størrelsen af de faglige kontingenter inden for de forskellige fagforbund. Det kan være svært at komme fuldstændig til bunds i tallene, men jeg har dog prøvet at researche lidt, og jeg har fået et materiale. Der er selvfølgelig ikke tale om bidrag til a-kasser, de er holdt udenfor, men det er det faglige kontingent. Typograferne skulle ifølge denne redegørelse fra 1989 månedlig betale 810 kr., litograferne 530 kr., blik og rør 510 kr., journalisterne 390 kr., tjenerne 360 kr., bogbinderne 340 kr., bibliotekarerne 320 kr., Metal 315 kr., SiD 275 kr., DJØF, det offentlige, 270 kr., Danmarks Lærerforening 250 kr., jordemødrene 250 kr., HK 200 kr., Ingeniørforbundet 140 kr. og politiet 140 kr. Ifølge den opgørelse, jeg har fået, er der altså et spænd fra typografernes 810 kr. ned til Politiforbundets 140 kr., og hvis man ganger Politiforbundets 140 kr. med 12, bliver det slet ikke berørt.

Jeg vil meget gerne bede hr. Ove Fich om at analysere disse tal lidt mere, for kan der virkelig være så stor forskel på det mere, skal vi sige strikte faglige arbejde? Er der nogle, der er væ-

sentlig mere politisk aktive end f.eks. typograferne? Har de måske nogle store kursuslotte osv., som indirekte er blevet finansieret? Jeg ved heller ikke, om disse tal er den endegyldige sandhed. Jeg har prøvet at researche, og jeg ser meget gerne, at vi får meget mere offentlighed om disse ting, for jo mere offentlighed vi får, desto bedre kan vi lave nogle begrænsninger. Men jeg vil spørge hr. Ove Fich helt konkret: Er det naturligt, at der på det faglige område er en voldsom spændvidde i det månedlige – og så bliver der det selvfølgelig også i det årlige – bidrag? Indicerer det ikke, at der kunne være behov for, at man vurderer det? Jeg forstår, at Socialdemokratiet principielt er tilhænger af, at vi udbreder skattegrundlaget.

Vi skal naturligvis også vurdere arbejdsgiversiden, og det har vi også lagt op til i forslaget. Vi siger ikke, at vi har fundet den helt ideelle løsning, og vi er selvfølgelig åbne over for at gå ind i en debat. Vi modtager meget gerne ændringsforslag, vi kan ændre lidt på balancen, og man kan da skyde, om det skal være 2.400 kr., 2.200 kr. eller 3.000 kr. osv., men vi har altså lagt en grænse, så der er en del forbund, der slet ikke bliver berørt, og så vidt vi har kunnet registrere, er det de forbund, som meget strikte holder sig til det, vi vil kalde det faglige arbejde. Der er nogle, der puster en række ting ind, så de får et flerdobbelt månedligt – og dermed også årligt – kontingent, så vi har spurgt os selv, om det ikke ville være rimeligt at lægge et vist loft.

Så vil jeg sige til hr. Jens Thoft, og hr. Niels Helveg Petersen var inde på det samme, at jeg faktisk tror, at f.eks. Metal vil komme med ganske mange annoncer, og hvis jeg skulle gætte, ville jeg gætte på, at de ønskede et ja til unionen. Jeg vil da givetvis være enig i indholdet af de annoncer, men man kan vel spørge, om det er helt rimeligt, at den store del af dem skal være skattefinansieret. Jeg vil meget gerne gå ind i en diskussion om det, men min hovedpointe er, at det faktisk skulle gælde begge sider.

Skatteministeren og flere ordførere har været inde på, at når vi nu skal have undersøgt hele personskatteområdet, er det naturligt, at vi venter med dette område. Jeg konstaterer, at det er holdningen herinde, men det ændrer ikke ved, at vi allerede nu kan gøre et vist udvalgsarbejde for at få oplyst og opklaret nogle

[Kofod-Svendsen]

områder, for så tror jeg, at vi er bedre rustet til at inddrage dette i et lovgivningsområde.

Danmark er væsentlig mere generøst med hensyn til fradragsmuligheder end lande, vi ellers sammenligner os med, f.eks. har Norge reguleret. Jeg tror ganske enkelt, at vi her har et område, vi må prøve at regulere, og så kan vi altid drøfte, hvad vi vil bruge provenuet til.

Da vi fremsatte vort forslag om tid til børn, bebudede vi, at det var et forslag, som krævede penge, og her kunne være ét område, de kunne tages fra, men også andre kunne inddrages. Jeg tror ikke, det bliver et problem at finde ud af, hvordan provenuet skal bruges, om det f.eks. bliver som skattelettelser, men vi mener, at reguleringsbehovet er væsentligt, og vi er glade for, at vi i dag har fået rejst en debat, og for de positive tilkendegivelser, der er kommet.

(Kort bemærkning).

Ove Fich (S):

Jeg stillede faktisk hr. Kofod-Svendsen et spørgsmål, nemlig hvor meget er det egentlig af kontingenter, der går til ikkefaglige aktiviteter? Hr. Kofod-Svendsen svarede ved at sige, at nogle forbund puster det op, men jeg fik ikke svar på, hvor meget det er. Er vi i promiller eller i procenter, eller hvor er vi henne? Jeg forlanger det ikke med et komma, men bare sådan cirka, og jeg vil gerne efterlyse svaret.

Selvfølgelig er der stor forskel på, hvad der betales i kontingent i forskellige forbund, for de har en forskellig faglig aktivitet. Nogle forbund har f.eks. været ude i ganske kraftige faglige konflikter, som tit sætter et forbund i en stor gæld, som siden må afdrages, og jeg går da ikke ud fra, at hr. Kofod-Svendsen mener, at den faglige konflikt ikke er en faglig aktivitet, så der er såmænd ganske gode grunde til hovedparten af disse ting.

Der er et par gange blevet nævnt kursusejendomme. Hvad er det, man laver på kursusejendomme? Man uddanner sikkerhedsrepræsentanter, tillidsmænd og lign. Det kunne man selvfølgelig gøre på private hoteller og så betale udgifterne dér, men nogle har altså valgt i stedet at bygge ejendomme for pengene. Disse ejendomme hviler i sig selv, så jeg kan ikke se, at det skulle være en ikkefaglig aktivitet, at man henlægger uddannelse af tillidsmænd og sikkerhedsrepræsentanter til sine egne ejendomme.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg har ikke vendt mig imod, at man har kursusejendomme. Det fremgik heller ikke af mit indlæg, at der ikke skulle være basis for et vist fradrag, men jeg dokumenterede ved at henvise til en række tal, som ikke er blevet bestridt af Socialdemokratiets ordfører, at der er endog meget betydelig forskel på, hvad kontingentandelen er i det enkelte fagforbund, og det vil jeg meget gerne have at vi under udvalgsarbejdet borer noget mere i. Et spring fra 810 kr. og ned til 140 kr. om måneden er voldsomt, og det er ikke bestridt, så lad os under udvalgsarbejdet nøjere vurdere, hvor meget der er faglig aktivitet i én sammenhæng og i en anden sammenhæng for ad den vej at finde, hvor det rimelige niveau skal være. Det er da muligt, at det skal være lidt højere, og vi er meget åbne over for, om det skal være 2.400 kr., 2.700 kr. eller andet, men jeg synes, at vi under udvalgsarbejdet skal prøve at finde frem til, hvor det rimelige niveau er.

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg synes, at hr. Ove Fich også skulle interessere sig lidt for en anden problemstilling. En ting er selvfølgelig, at der er visse forbund – det er nu ikke så mange, og de er ikke store – som har været i konflikt og derfor har været nødt til at opkræve ekstra bidrag af forskellig art, men de, der virkelig er velhavende, er dem, der har opkrævet betydelige kontingenter, men ikke har været i konflikt, og det gælder nogle af de meget store forbund, som på den måde har opsamlet meget betydelige beløb. Det synes jeg faktisk er en meget reel problemstilling, som hr. Ove Fich burde interessere sig for, for jeg tror, det er blandt de faglige organisationer, man finder det største forbrug af kursusejendomme.

(Kort bemærkning).

Ove Fich (S):

Til det sidste vil jeg blot sige, at jeg da ikke håber, at det er blevet forkert at opsamle konfliktfonde. Det er også en faglig aktivitet at have en fond, som man kan stå tingene igennem med, og at et enkelt eller måske et par forbund har placeret disse konfliktfonde i mursten, er

[Ove Fich]

der heller ikke noget galt i, for fonden er klar til en eventuel anvendelse.

Så vil jeg godt endnu en gang komme tilbage til det spørgsmål, jeg nu to gange har stillet hr. Kofod-Svendsen: Hvor stor en del er det af kontingentet, der går til faglige aktiviteter? Jeg har ikke fået noget svar. Hr. Kofod-Svendsen henviser det til udvalgsarbejdet, men jeg vil da godt hjælpe hr. Kofod-Svendsen en lille smule, for jeg har nemlig undersøgt lidt om det, og det, jeg har fået opgivet fra et af de forbund, som hr. Kofod-Svendsen har nævnt, er 4 promille. Hvis hr. Kofod-Svendsen vil bestride det tal, vil jeg gerne høre, hvilket tal hr. Kofod-Svendsen har.

(Kort bemærkning).

Kofod-Svendsen (KRF):

Der er adskillige spørgsmål, der ikke er blevet besvaret. Jeg har f.eks. været meget interesseret i tilskuddet til Det Fri Aktuelt. Er det også under 4 promille af nogle indbetalinger? Jeg synes virkelig, at vi skal få helt præcise tal under udvalgsarbejdet.

Hr. Ove Fich har ikke bestridt dette vældige spænd, der er mellem typografernes 810 kr. og Politiforbundets 140 kr. Lad os få alle disse tal på bordet! Kan 4 promille virkelig række til at subsidiere Det Fri Aktuelt? Jeg synes, det ville være interessant at høre, om den oplysning holder.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 220:

Forslag til lov om ændring af lov om ændring af forskellige skattelove. (Personfradragregler for ikke reelt enlige pensionister).

Af Kofod-Svendsen (KRF) m.fl.
(Fremsat 4/2 92).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Kristeligt Folkepartis lovforslag går ud på at fratage personer, der er blevet pensionister før den 26. april 1990, det forhøjede personfradrag, hvis de ikke er reelt enlige. På grund af de store økonomiske konsekvenser, som det får for den enkelte, skal ændringen først have virkning fra og med 1994.

Som bekendt gennemførte alle Folketingets partier bortset fra Fremskridtspartiet i 1990 en ny regulering af overførselsindkomsterne, og som et led i dette gennemførte vi nogle særlige personfradragregler for pensionister, der er papirløst samlevende, eller sagt på en anden måde: som ikke er reelt enlige.

Vi må selvfølgelig erkende, at der i øjeblikket sker en forskelsbehandling af gamle og nye pensionister, hvis man her kan bruge det udtryk. Ved lovændringen i 1990 blev de papirløst samlevende pensionister fra før den 26. april 1990 friholdt for de nye regler, og kun ved samflytning ville de komme ind under reglerne. Vi ønskede dengang helt klart ikke at ramme allerede indgåede samlivsforhold.

De hensyn, der i 1990 talte for at friholde – nu bruger jeg igen udtrykket – »de gamle pensionister« for indgrebet, gælder fortsat. Hvis vi virkelig havde ønsket at bringe alle pensionister ind under det nye regelsæt, burde vi have gjort det dengang i 1990. Det gjorde vi ikke, og situationen er ganske uændret i dag.

Det forhøjede personfradrag er i dag en integreret del af pensionssystemet. Det er også det forhold, der ligger til grund for, at vi i 1990 vedtog, at kun de reelt enlige pensionister skulle have det forhøjede personfradrag. Samboende pensionister, der har samme økonomiske forhold som gifte, skal ikke på grund af personfradragreglerne stilles bedre end gifte.

Det er klart regeringens opfattelse, at de særlige personfradragregler kun skal være midlertidige, og det er de også, idet der i sa-